

Συνέντευξη: Ο Βασίλης Νούλας των Nova Melancholia μιλάει στο www.tospirto.net

10 Μαρτίου 2017

«Ο καλλιτέχνης πρέπει να είναι αστικής καταγωγής για να έχει κάποια υποστήριξη από την οικογένειά του καθώς και κάποιον βοηθητικό "κύκλο γνωριμιών"».

Ένα λογοτεχνικό σαλόνι πορνογραφημάτων. Σερβίρεται τσάι, απαγγέλλεται ερωτική λογοτεχνία, διαχέεται μια λάγνα ατμόσφαιρα. Όλα αυτά σε ρυθμό πότε αργό και αμήχανο, πότε γρήγορο και εξημμένο. Το γέλιο ελλοχεύει και αποφορτίζει.... Αυτή είναι με λίγα-αλλά εξόχως παραστατικά- λόγια η περιγραφή του νέου εγχειρήματος του **Βασίλη Νούλα** και της ομάδας **Nova Melancholia, Τα χρόνια της αθωότητας**, που θα παρουσιαστεί στη Μικρή Σκηνή της Στέγης από 11 έως 26 Μαρτίου 2017 σε μια παράσταση αυστηρώς ακατάλληλη για ανηλίκους.

Ο Βασίλης Νούλας δεν είναι ένας συμβατικός σκηνοθέτης. Υποστηρίζει ένα θέατρο ενάντια σε ρόλους και ταυτίσεις με ρόλους, ενώ η πρόκληση είναι μέσα στην καλλιτεχνική του φύση. Δε ζει μέσα σε μια ουτοπία, πιστεύει στην ταξικότητα της τέχνης, αδιαφορεί για το μέλλον και του αρέσει να βουτάει στην πολυσημία και το ανεξάντλητο του παρελθόντος....

Τι σας γοήτευσε στο συγκεκριμένο μυθιστόρημα ώστε να το σκηνοθετήσετε;

Δεν σκηνοθετώ το μυθιστόρημα! Αυτό που συμβαίνει είναι ότι το μυθιστόρημα, και συγκεκριμένα το δεύτερο κεφάλαιό του, που τιτλοφορείται «τα χρόνια της αθωότητας» δίνει την αφορμή και το πρωτογενές υλικό για τη δημιουργία μιας παράστασης. Η παράσταση βρίσκει τη δική της δομή, έχει τα δικά της υλικά (μέρος των οποίων είναι και το κείμενο του μυθιστορήματος)... το κείμενο δηλαδή χρησιμοποιείται από την παράσταση... δεν δραματοποιείται, δεν σκηνοθετείται: απλά συνυπάρχει, αλληλεπιδρά με άλλα στοιχεία που υπάρχουν.

Πού στοχεύετε μ' αυτό το ανέβασμα;

Στοχεύουμε και τώρα εκεί όπου στοχεύουμε κάθε φορά: να φτιάξουμε κάτι που καταρχήν να αρέσει σε εμάς, να είναι «πιστό» ως προς τις δικές μας αρχές και αξίες (αισθητικές και ηθικές). Να είμαστε εμείς χαρούμενοι με αυτό!

Σας αρέσει να προκαλείτε το κοινό;

Δεν είναι αν μας αρέσει ή όχι. Μας βγαίνει αυθορμήτως και πηγαίως! Είναι τέτοια η καλλιτεχνική μας φύση!

Πόσο μπορεί η τέχνη να «ταρακουνήσει» και να ξυπνήσει το κοινό;

Δεν μπορεί. Μπορεί όμως μια χαρά να ξεπλένει συνειδήσεις: εκεί που κάθεται στο αναπαυτικό σου κάθισμα μέσα στο σκοτάδι της χλιδάτης θεατρικής αίθουσας, περιτριγυρισμένος από θεατές όμοιους με εσένα, κι απολαμβάνεις το ευαισθητοποιημένο θέαμα με τα σωστά μηνύματα, νιώθεις –χάρη στην τέχνη– ευαίσθητος, ανθρωπιστής, δίκαιος, συμπονετικός, ανοιχτός στη διαφορετικότητα, στο δράμα του συνανθρώπου, κτλ., κτλ. Μετά, βέβαια, ανάβουν τα φώτα και βγαίνεις από το θέατρο.

Πού αγγίζει το σήμερα η ιστορία αυτή;

Πουθενά! Αυτή είναι μια παράσταση μη-επικάιρη, μη-πολιτική και είναι περήφανη γι' αυτό. Επίσης, δεν γίνεται πουθενά λόγος για πρόσφυγες, ρατσισμό, φυλετικές ή άλλες μειονότητες, φτώχεια, κρίση, ανεργία κτλ. Πρόκειται, συνεπώς, για μια αμιγώς μη-ορθή-πολιτικά παράσταση.

Οι παραστάσεις σας δεν ακολουθούν γραμμικές αφηγήσεις και χρησιμοποιούν την εικονοπλαστική μέθοδο του montage. Είναι προσιτές στο ευρύ κοινό και ποιο κοινό είναι αυτό που σας αφορά;

Όταν σε συγκινεί ένα έργο τέχνης είναι γιατί αναγνωρίζεις κάποιο δικό σου ζωτικό κομμάτι σε αυτό. Γίνεται μια συνάντηση, μια αναγνώριση ομοίου από όμοιο. Αποκαλύπτεται μια συγγένεια. Το κοινό στο οποίο απευθυνόμαστε είναι οι εκλεκτικοί συγγενείς μας! Και φυσικά αυτοί δεν μπορεί να είναι όλοι. Κάθε άλλο. Είναι λίγοι. Είναι όμως συγκεκριμένοι.

Συμμετείχατε στην Κίνηση Μαβίλη, αλλά και στην κατάληψη του Εμπρός, ενώ συμμετείχατε και στην ίδρυση του Μπαγκλαντές. Νιώθετε σαν καλλιτέχνης επιφορτισμένος με κάποιο ρόλο;

Υποστηρίζουμε ένα θέατρο ενάντια σε ρόλους και ταυτίσεις με ρόλους. Προσωπικά δεν νιώθω επιφορτισμένος με κανέναν ρόλο. Καθένας παίζει καθημερινά πολλούς ρόλους, κοινωνικούς, οικογενειακούς, σεξουαλικούς, εργασιακούς. Το θέμα, όμως, είναι να μπορεί να διατηρεί ταυτοχρόνως μια στοιχειώδη αποστασιοποίηση. Να μην παίρνει ποτέ τον εαυτό του (και τον εκάστοτε ρόλο του) στα σοβαρά.

Γιατί αυτή η Νέα Μελαγχολία (Nova Melancholia), πώς την ορίζετε;

Η μελαγχολία κρύβεται στη σχάση στοχασμού και πράξης. Η μελαγχολία είναι η απόσταση από το ρόλο. Η μελαγχολία είναι πολύτιμη και εφελτήριο για την κάθε επόμενη απόπειρα πράξης. Nova Melancholia, όπως λέμε Nouvelle Vague, Nouveau Roman, Stereo Nova, Νεορομαντισμός, και άλλα καινοφανή παλαιά!

Πώς είναι να ζει ένας νέος καλλιτέχνης στην Ελλάδα σήμερα; Μπορεί να επιβιώσει;

Η τέχνη είναι ταξική (όπως και όλα τα υπόλοιπα). Ο καλλιτέχνης πρέπει να είναι αστικής καταγωγής για να έχει κάποια υποστήριξη από την οικογένειά του καθώς και κάποιον βοηθητικό «κύκλο γνωριμιών». Διαφορετικά θα πρέπει να σκοτώνεται στη δουλειά (σε διάφορες άσχετες δουλειές) έως ότου καταφέρει (πράγμα που αποτελεί την εξαίρεση των εξαιρέσεων) να μπορεί να επιβιώνει από την τέχνη του. Αυτά είναι διαχρονικά, ασχέτως κρίσης ή μη κρίσης!

Είστε αισιόδοξος για το μέλλον;

Το μέλλον είναι αδιάφορο, άδηλο και ούτως ή άλλως εσχατολογικά μηδενιστικό. Ας επικεντρωθούμε καλύτερα στο παρελθόν! Είναι πλούσιο, πολύσημο, ανεξάντλητο!

Μελλοντικά σχέδια

Το Πάσχα θα επισκεφτώ την αδελφή μου που ζει στο Λονδίνο. Θα πάμε μαζί να δούμε τη μεγάλη αναδρομική έκθεση του David Hockney. Σε λίγες βδομάδες θα κυκλοφορήσει η συλλογή σύντομων πεζών «Οι θείες» από τις εκδόσεις Γαβριηλίδης. Είναι το πέμπτο μου βιβλίο και το περιμένω πώς και πώς!

Γεωργία Οικονόμου